

Sygnatura akt XII C 15/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W. (KRS : (...))

przeciwko W. D. (PESEL : (...))

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 78.400,52 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy czterysta złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty.

II. Kosztami postępowania obciąża w całości pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 7538 zł (siedem tysięcy pięćset trzydzieści osiem złotych).

/-/ E. Hoffa

Sygn akt XII C 435/18/3

UZASADNIENIE

Powód, (...) S. A., /poprzednio (...) Bank S. A. / wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 878.400,52 zł z odsetkami ustawowymi od 9 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych , oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k.13 i 14/.

Ponieważ dokumenty dołączone do pozwu potwierdzały tytuł i zakres roszczenia sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym

/k.100/ i wraz z odpisem pozwu doręczył pozwanemu /k.104- zwrotne poświadczenie odbioru/.

Pozwany, W. D./ złożył, w terminie sprzeciw /k.106- 108/ w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powoda na rzecz „pozwanym” kosztów procesu i o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron /k.106/. Zakwestionował zasadność wypowiedzenia umowy kredytowej przez powoda, wskazał, że pismo z wypowiedzeniem umowy nie zostało podpisane i nie zostało wykazane, że osoby wskazane w tym piśmie posiadają „stosowne umocowanie”. Zarzucił też, że „powód nie wykazał też prób podjęcia mediacji w celu dobrowolnego zaspokojenia”.

Stwierdził, że kwestionuje roszczenie co do zasady i wysokości ze względu na to, że powód nie wykazał w jaki sposób powstała kwota zobowiązania i w jaki sposób ją wyliczył /k.107/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poprzednik prawny powoda i pozwany zawarli dnia 9 grudnia 2009 r. umowę odnawialnego kredytu konsumpcyjnego na podstawie której pozwany otrzymał 50.000 zł z koniecznością spłaty kwoty kredytu i odsetek w okresie 12 miesięcy / k.31- 34- kserokopia umowy, k. 36- 37- regulamin/.

Dnia 5 marca 2014 r. powód i pozwany zawarli aneks do w/w umowy /k.38-41- kserokopia aneksu/ zwiększając kwotę kredytu o 20.000 zł ustalając, że całkowita kwota kredytu wynosi 70.000 zł natomiast całkowita kwota zadłużenia pozwanego w stosunku do powoda wynosi 80.405,07 zł /k.38/.

Pozwany zobowiązał się do regularnych wpłat na rachunek oszczędnościowo- rozliczeniowy /prowadzony następnie pod nazwą (...)/ w kwotach umożliwiających comiesięczne potrącanie rat spłaty /§4 aneksu/.

§5 aneksu upoważniał powoda do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego /k.39/.

Dnia 11 marca 2017 r. powód wypowiedział pozwanemu wyżej opisaną umowę w związku z brakiem spłaty zobowiązania zgodnie z warunkami umowy i wypowiedział mu umowę rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego / k.43/. Dokument ten został doręczony pozwanemu przesyłką poleconą na adres przy ul. (...), (...)-(...) P. /k.121- 122- wydruk potwierdzenia odbioru przesyłki poleconej/.

Z dołączonych do pozwu elektronicznych zestawień operacji na rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowym pozwanego /k.46-96v/ wynikało, że od września 2016 r. pozwany nie zasiliał owego konta w sposób uzgodniony w w/w umowie i aneksie , a jego zaległości płatnicze wzrastały /k.96 i 96v/.

Dnia 8 sierpnia 2018r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych wskazując, że zadłużenie pozwanego wynosi 70.000 zł tytułem należności głównej, oraz 2662,26 zł z tytułu odsetek umownych i (...),26 z tytułu umownych odsetek karnych /k.97- wyciąg z ksiąg bankowych/.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów, lub ich kserokopii, których pozwany skutecznie nie zakwestionował. Powód wykazał, że wypowiedzenie umowy z dnia 11 marca 2017 r. wynikało z niezasilania rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego umówionymi, comiesięcznymi wpłatami i udowodnił wysokość zadłużenia pozwanego.

Ponieważ pozwany nie stawiał się na rozprawę w dniu 26 września 2019 r. mimo prawidłowego wezwania na tę rozprawę /k.127- zwrotne poświadczenie odbioru, k.110 i 111- kopia wezwania z pouczeniem i nie usprawiedliwił swej nieobecności sąd odstąpił od przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron /k.131- punkt 2 postanowienia/ ponieważ okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione przy pomocy dowodów z dokumentów.

Pozwany ani w sprzeciwie, ani żadnym innym dowodem nie uprawdopodobnił nawet, że jego zadłużenie wobec powoda jest niższe od dochodzonej w pozwie kwoty, lub, że nie istnieje.

Sąd zważył co następuje:

Art. 720§1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, lub rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku, lub tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych powinna być stwierdzona pismem.

Strony potwierdziły pisemnie zawarcie umowy pożyczki, czyli kredytu, umówiły się co do wysokości oprocentowania, odsetek karnych i warunków wypowiedzenia umowy.

Pozwany nie kwestionował otrzymania kwoty kredytu i nie wskazał w jakim zakresie spłacił swój dług. Z dołączonych do pozwu elektronicznych zestawień operacji na koncie pozwanego wynika w jaki sposób powód wyliczył kwotę zadłużenia pozwanego. Pozwany do tych wyliczeń nie ustosunkował się konkretnie.

W dokumencie o wypowiedzeniu powód zaznaczył, że prosi o kontakt dłużnika z bankiem w razie dodatkowych pytań / k.43- ostatnie zdanie/ pozwany zatem mógł ustalić i kwotę zadłużenia i sposób jej naliczania.

Twierdzenia pozwanego że wypowiedzenie nie jest skuteczne z podanych w sprzeciwie przyczyn nie zasługują na wiarę, bowiem pozwany tych twierdzeń nawet nie uprawdopodobnił- są one gołosłowne.

Mając powyższe na względzie należało, na podstawie art. 720§1 k.c. w związku z art. 725 k.c., zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 78.400,52 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 sierpnia 2018 r. czyli od dnia następującego po dacie wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych /k.97/.

Odsetki zostały zasądzone na podstawie art 481§1 k.c. w związku art. 476 k.c. , bowiem świadczenie stało się wymagalne po dacie wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych zgodnie z treścią umowy stron /k.39- §5 pkt 1 ust. 1 i 2, oraz pkt 2 umowy/.

Powód uiścił opłatę od pozwu w kwocie 3921 zł /k. 1 i k.12/, a pozwany żadnych kosztów dotąd nie zapłacił.

Ponieważ pozwany przegrał sprawę sąd obciążył go całością kosztów postępowania.

Tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według stawek w dniu wniesienia pozwu /§3 ust.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... Dz. U. z 2018 r. poz. 265/ zasądzono więc od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3617 zł w której mieści się opłata skarbową za pełnomocnictwo, a także w/w kwotę

3921 zł, łącznie 7538 zł.

Podstawą prawną orzeczenia o kosztach postępowania jest art. 98§1 i 3 k.p.c.

/-/ E. Hoffa